

На сцени су бошњачки расколи, најдубљи у посљедње двије деценије. Расколи су доминантно у сфери политике, али имају своје снажне одјеке и у привреди, медијима, култури, те друштву у цјелини.

Сукоби су ескалирали након пропадања тзв. априлског пакета уставних промјена из 2006. године, да би свој климакс доживјели недавно закључењем споразума из Пруда, мјесташцу у босанској посавини, између Оџака и Шамца. Да подсјетим, споразум су постигли Додик, Тихић и Човић, лидери три водеће политичке странке у БиХ – СНСД, СДА и ХДЗ, што је касније подржао и Лајчак испред међународне заједнице у БиХ. Споразум је изазвао снажну поларизацију унутар бошњачког корпуса. По једнима, постигнут договор представља капитулацију пред Додиком, који се изборио за питање државне имовине, која претежно припада ентитетима, коначно спровођење пописа становништва, са правом изјашњавања о етничкој и вјерској припадности, те о уставној реформи.

Најоштрији критичар је Харис Силајџић, предсједник Странке за БиХ и члан Предсједништва БиХ, који каже како се „политиком започетом у Прудом поплочава пут етничкој подјели Федерације БиХ, стварању трећег ентитета, фактичком признавању резултата геноцида и етничког чишћења, отимачине државне имовине и, у коначници, нестанку БиХ.“

Сулејман Тихић, предсједник СДА, није остао дужан, подсјећајући јавност како је Силајџић у Дејтону признао Републику Српску, а не Тихић, али је сада нужно да превлада реализам у политици, апострофирајући како је у садашњој констелацији политичких снага и односа, „Додик једино задано рјешење“.

На недавно одржаној конференцији за новинаре, Тихић је рекао нешто што је изазвало буру негодовања бошњачких политичких лидера, сарајевских медија и знатног дијела бошњачке јавности. Наиме, у једном тренутку је рекао како је „крајње вријеме да се

промијени редослијед приоритета бошњачко-босанске политике, у којој је до сада централно мјесто заузимала филозофија жртве и самосажалевања, прича о агресији и ратним злочинима“, додајући како се „мора више радити на рјешавању проблема садашњости и мислити на будућност.“

Академик Есад Дураковић (у Београду је студирао, магистрирао и докторирао), шеф Катедре за арапски језик и књижевност на Филозофском факултету у Сарајеву, такође је жесток критичар Тихићевих потеза, које држи за „трагичне заблуде“ у времену бошњачке разједињености „у судбинском часу, кад им је јединство најважније, не зато да би поразили друге стране, већ да би напосто опстали“. Академик Дураковић се посебно осврнуо на пристанак пописа становништва са етничком одредницом, прије повратка протјераних, која ће представљати „коначну и највалиднију овјеру резултата прогона, разарања и геноцида, што је апсолутно застрашујуће, равно велеиздаји и вриједно митског проклетства“!

Занимљиво је како се у бошњачкој јавности, иако је прошло 13 година од окончања рата, упорно провлачи мантра о повратку, при чему се пренебрегава податак, како у историји савремених ратова и сукоба, по правилу, барем 30 одсто избјеглих и расељених остаје трајно на новим дестинацијама. Зашто би БиХ представљала изузетак?

Ради бошњачких политичких раскола, пропао је, наводно, и посао стољећа вриједан седам милијарди еура! Ријеч је о пројекту стратешког инвестирања у електроенергетски сектор. СДА је у томе видјела мутну работу, док је ресорни министар из Странке за БиХ то објаснио страхом супарничке партије од медијског линча Дневног аваз.

Сарајевски медији су, такође, подијељени по матрици pro et contra, Тихић vs. Силајџић, или обратно. Ослобо

ђење,

као најстарији дневни лист у БиХ, настоји се држати неутрално, колико је то могуће. Међутим, на сцени су и лобији унутар самих медијских кућа, што често резултира дисонантним гласовима, у виду текстова, осврта, прилога и слично, који упадљиво одударају од зацртане и препознатљиве уређивачке политике и концепције.

Радио и Телевизија Федерације БиХ, као јавни емитер, те лидер по гледаности у БиХ, по правилу блиска Златку Лагумџији, предсједнику СДП, најјачој опозиционој странци, такође није наклоњена прудском договору. У задњем политичком магазину 60 минута, уредник Бакир Хациомеровић, у разговору са Силајџићем, сугерисао је госту да се прудски договор преименује у „спрудски“, са јасном алузијом како се Тихић насукao на политички спруд Милорада Додика.

Укратко, један, колико до јуче непознат топоним, постао је симбол бошњачког раскола.